

Катехиза 01

Посвята Богородиці в Материнське рабство любові

P. Andrés Bonello, IVE

Посвята Богородиці в Материнське рабство любові

Хочу розпочати першу катехизу Марійської Дев'ятниці, яка допоможе нам відновити посвяту до Богородиці, наслідуючи дух та доктрину святого Людовіка Марії Грін'йон де Монтфорта, що відбудеться наприкінці липня наступного року.

Ця перша катехиза буде також вступною для всіх інших. Розглянемо три пункти:

- Зв'язок між посвятою та тайною Воплоченого Слова.
- У який спосіб повинні жити посвячені, щоб отримати обіцяні ласки.
- Висновок: поради як «маріанізувати життя».

1. Посвята у материнське рабство любові та зв'язок з тайною Воплоченого Слова

Хотів би розпочати саме зі Святого Дому з Лорето, відомого не лише за Традицією, але завдяки науковим дослідженням, як правдивий будинок Богородиці в Назареті, перенесеного ангелами в чудесний спосіб до міста Лорето, не руйнуючи його стін. Саме у цьому домі архангел Гавриїл благовістив Пречистій Діві Марії і, через Її покірну згоду, *Слово сталося Тілом і оселилося між нами*.

Святий Іван Павло II вважав Святий Дім в Лорето «головною марійською святинею християн». Це місце, «де багато душ простих вірних та святих... отримали власне «благовіщення», в якому Бог виявив Свій план щодо їхнього життя, та вони, в свою чергу, наслідуючи приклад Марії, відповіли Богу їхнє «нехай зі Мною станеться» і «я тут, Господи».

Серед багатьох великих наслідувачів Богородичного «нехай зі Мною станеться», вирізняється святий Людовік Марія Грін'йон де Монтфорт, який дає свою згоду саме у Святому Домі з Лорето. Саме тут він отримує натхнення від Святого Духа написати «Трактат про досконале набоженство». Таким чином бачимо як посвята у материнське рабство любові, через самого святого Людовіка Марію, суттєво пов'язана зі святим Домом з Лорето, і, отже, з таїнством Воплоченого Слова. Так говорить святий у Трактаті: «Головною таємницею, яку почитасмо в цьому набоженстві є таємниця Втілення», тому той, хто складає цю посвяту «підтверджує особливу набожність до таємниці Воплочення Слова, 25 березня (7 квітня). Ця таємниця – найголовніша суть цього набоженства».

Члени нашої Чернечої Родини мають звертати особливу увагу на цей тісний зв'язок між марійсько-монтфортською посвятою і нашою харизмою та ідеал - «щоб кожна людина стала новим «Воплоченням Слова», будучи *«вповні місіонерами та відданими Марії»*.

Хто розуміє цей зв'язок, може підтвердити, що нам достатньо було б бути досконало вірними посвяті (для богопосвячених осіб – четвертий обіт), щоб бути одночасно вірними харизмі, яка, як справжній дар, була нам дана.

Наша духовність має бути «пронизана тайною Воплочення під усіма аспектами...», яка, поміж усім, виражається «всецілим відданням себе Божій волі за прикладом Богородиці». Так пишуть наші Конституції: тісно пов'язані з тайною «побожности, в якій Христос явився у тілі, (1 Тим. 3,16) і, таким чином, з нашою любов'ю, три білі речі Церкви: Євхаристія, Папа... і Пресвята Діва Марія, що віддала Себе щоб з Її тіла і крові Слово сталося Тілом».

Нічого іншого зі сказаного вище не намагається передати святий з Монтфурту у «Трактаті про

досконале набоженство до Богородиці». Святий Людовік Марія чітко стверджує, що ця набожність «була натхнена, щоб вшанувати і наслідувати цю невимовну залежність від Марії, яку Син Божий зволив прийняти на славу Бога, Свого Отця, та для нашого спасіння.

Та залежність проявляється в тій саме таємниці – особливим чином, де Ісус Христос є спійманим невільниким в лоні Своєї Пресвятої Марії, будучи в усьому від Неї залежним». Через такий тісний зв'язок між монтфортською набожністю та таємницею Воплочення члени Чернечої Родини Воплоченого Слова складають четвертий обіт, що є важливою частиною нашого духу:

Хочемо виявляти нашу любов і вдячність Пресвятій Діві і водночас отримати її допомогу, конечну для продовження Воплочення у всьому, виконуючи четвертий обіт марійського рабства згідно з вченням св. Людовіка Марії Грін'йон де Монтфорта. Дух нашої Чернечої родини не хоче бути іншим, ніж Дух Святий, і якщо вироджуватиметься в інший, відтепер і з будь-якого місця обіцяємо наше благання, щоб Господь стерт його з лиця Церкви.

Завершимо цей перший пункт, згадуючи свідчення іншого святого, де взаємозв'язок між монтфортським посвяченням і таємницею Воплочення підтверджується по-справжньому чудовим чином.

В своїх особистих свідченнях у «Дар і Тайна» Святий Іван Павло II зазначає, що «був час, коли я якимось чином сумнівався щодо мого культу Марії, вважаючи, що якщо він стане надмірним, це йтиме проти першості культу Христа. Допомогла мені книга святого Людовіка Марії Грінйон де Монтфорта під назвою «Трактат про досконале набоженство до Пресвятої Діви Марії». У ньому я знайшов відповідь на свої сумніви. Дійсно, Марія наближає нас до Христа, якщо ми живемо її таємницею в Христі». Великий Папа розповідає, що це вчення означало для нього щось «істотне, важливе». Все його духовне життя буде позначене «змінною», «нovoю перспективою» всього внутрішнього світу. «Відтоді я живу такою марійською набожністю. Вона є невід'ємною частиною мого внутрішнього життя і моєї духовної теології»...

Для Папи це не було духовною допомогою, а чимось суттєвим: «Трактат Св. Людовіка Марії Грінйон де Монтфорта може трохи втомити через свій дещо виразний та бароковий стиль, але суть богословських істин, які він містить, є незаперечною. Автор цього твору є чудовим богословом». І додає, що «його маріологічна доктрина базується на таємниці Пресвятої Трійці та правді Воплочення Слова Божого». Щоб ще більше уточнити, що Воплочення є основою, він описує плоди цієї набожності:

Тоді я зрозумів, чому Церква молиться Ангел Господній тричі на день. Я зрозумів, наскільки важливими є слова цієї молитви: «Ангел Господній благовістив Пречистій Діви Марії... І вона зачала від Духа Святого ... Ось Я, Слугиня Господня. Нехай зі мною станеться по слову твоєму ... І Слово сталося тілом і оселилося між нами ...» Це справді вирішальні слова! Вони виражають серцевину найбільшої події, що відбулася в історії людства.

Наслідуючи приклад Папи, ми також маємо глибоко жити цією посвятою, бо вона приведе нас до споглядання та наслідування Воплоченого Слова, як цього вимагає наше покликання.

2. Спосіб, в який потрібно жити цією посвятою, щоб вона творила чудеса благодаті, які обіцяє

Все це є для нас великим заохоченням цінувати і дякувати за ласку цієї марійської набожності. Враховуючи тісний зв'язок або ототожнення з таємницею Воплочення, слід докладати все більше зусиль, щоб жити нею якомога інтенсивніше.

Ось чому, після всього вищесказаного, хочемо розглянути один аспект, якому, можливо, ми б не приділяли великої уваги, якби сам святий Людовік Марія

неодноразово не попереджав нас: **цим материнським рабством любові до Пресвятої Діви Марії можна жити у різних ступенях.**

Переживши чудеса благодаті, що походять з материнського рабства любові, також народжується неодноразове нарікання святого Монфорта: «суть цього набожества... не всім однаково зрозуміла» ...

Його досвід веде його до сумного висновку: «Я зустрічав багато людей, які палко віддавалися святому рабству любові, але тільки зовні. Тих, хто жив духом цього рабства, зустрічалося небагато на моєму шляху, але ще менше було витривалих, які не відступали від нього».

Дуже сумно, що «більшість» посвячених житиме погано цією посвятою ... Бо через таку літеплість чи посередність не отримуємо тих ласк, що їх обіцяє посвята.

Святий часто говорить про цю набожність, як таємницю ... хто буде гідним, щоб йому її відкрили ... зможе легко і швидко досягти святості ... але більшість про це не знає: Він каже:

«Як існують таємниці природи, з допомогою яких можна швидко і з найменшими зусиллями виконати деякі природні функції, так існують таємниці ласки Божої, завдяки яким можна за короткий час легко виконати надприродні діла: зректися себе, наповнитися Богом та стати досконалим. **Набоженство, яке прагнемо пояснити, власне, і є однією з тих таємниць ласки,** невідомою для більшості християн, знаною небагатьма побожними душами, ласки, яка практикується і плекається заледве мізерною горсткою».

Більшість не знає цієї таємниці. Або, навіть відкривши її, не практикує і не плекає її як слід!

Тому не дивно, що багато посвячених живуть цією набожністю поверхово. Ось чому святий Людовік Марія попереджає тих, хто вже посвячена Цариці Небесній: **«Недостатньо один раз визнати себе рабом Пресвятої Діви Марії,** недостатньо навіть робити це щомісяця, щотижня ... Я зустрічав багато людей, які палко віддавалися святому рабству любові, але тільки ззовні. Тих, хто жив духом цього рабства, зустрічалося **мало** на моєму шляху, але **ще менше** було витривалих, які не відступали від нього».

Є такі можливі способи жити цією посвятою:

1. *Зовнішній:* поверхневий і марний. За словами святого, більшість буде жити саме так.

2. *Внутрішній*, який має різні ступені відповідно до глибини, з якою можна жити цією посвятою.

3. *Внутрішній і витривалий*. Це характеристика тих, хто живе набожністю правдиво і глибоко, тим самим дозволяючи їй принести великі плоди святості.

Подібними словами святий описує це в іншому уривку:

«Одні зупиняться на **зовнішніх** аспектах і не підуть далі. Таких буде чимало. Інші, невелика кількість, зануряться до середини, але виберуться тільки на першу сходинку. Хто ж підніметься на другу? Хто добереться до третьої? Хто ж втримається там? Тільки той, кому Дух Христа виявить цю таємницю. Він сам поведе вірну душу до поступу, з чистоти до чистоти, з ласки у ласку, з світла у світло, щоб та дійшла до переісточення в Ісуса Христа, до повноти віку Христового на землі та Його слави в Небі».

Правдива набожність творить чудеса ласки, але лише тоді, коли нею живуть в найбільш внутрішній спосіб. Боляче святому, що «більшість» буде жити нею поверхнево ... і «дуже мало» житиме внутрішньо і витривало.

Але не всі будуть жити нею погано. Святий Людовік Марія заявив: «Надіюся, що віднайду шляхетні душі», які будуть вірними цій практиці. Ця таємниця Марії є настільки важливою, що якби лише хтось один зміг її зрозуміти, святий вважав би дійсними всі свої зусилля та переслідування:

«О! Якими доцільними були мої зусилля, коли б ця мізерна праця, потрапивши до рук якоїсь шляхетної душі, народженої з Бога і Марії, а не з крові, чи з тілесного бажання, чи то з волі людської (Ів. 1,13); зуміла б її з ласки Святого Духа донести усю досконалість й вартість правдивого, ґрунтовного набоженства до Пресвятої Богородиці, яке тут намагатимусь описати. Якщо б я бачив, що грішна кров моя хоч якось може спричинити процес прийняття серцем правд, про які тут пишу, я, жалюгідне дитя та невільник, на честь моєї улюбленої Матері та Володарки, то замість чорнила використовував би власну кров, щоб записати ці слова!»

Ця набожність принесе стільки плодів святості, що диявол зробить усе, щоб її зупинити, як про це пророкував святий у Трактаті:

«Передбачаю, що численні біси, дихаючи люттям пекельною, мстиво рватимуть своїми дьявольськими зубами оту писанину й того, котрого Святий Дух надихнув, щоб його стерти до тла або принаймні, огорнути його темрявою й мовчанкою, помістивши на дно якоїсь скрині, щоб воно з'явилося на світ. Будуть вони навіть нападати на читачів цього рукопису, переслідуючи їх. Та байдуже, може, тим краще!

Передчуття цього додає мені відваги й породжує надію на велику перемогу, якою стане поява загону завзятих і хоробрих лицарів».

Все сталося так, як це передбачив святий: Рукопис був захований від початку Французької революції (1789 р.) до 1842 р., коли отець Ротюро знайшов його серед книг Генерального дому Товариства Марії ...

НАША МЕТА:

Враховуючи тісний зв'язок між материнським рабством любові та таємницею Воплочення, і будучи уважними до попередження святого про те, як легко жити ним поверхнево ...

Ми, богопосвячені особи та миряни Чернечої Родини Воплоченого Слова, «вповні віддані Марії», визнаємо бажання і велику рішучість бути зарахованими до тих, хто живе наполегливо, у найвищому ступені внутрішнього життя з Марією, щоб через Неї дійти до Ісуса.

Хочемо віддалитися від «більшості», що живе поверховим і зовнішнім способом, і хоча «увійти в дух почитання важко», не сумніваємося, що з ласкою Божою і нашою вірністю та щедрою співпрацею з нею, Святий Дух зробить нас «повністю залежними від Пресвятої Діви Марії, а через неї – від Господа нашого Ісуса Христа».

Тому хочемо *докласти всіх зусиль*, щоб жити внутрішньо цією набожністю, як правдиві *діти, слуги і раби Марії*, що можна досягнути лише з великою відданістю: «Якщо Святий Дух посадив у твоїй душі справжнє Дерево Життя, яким є щире почитання Пресвятої Діви Марії, потрібно, щоб ти доглядала за тим деревом так, аби воно у визначений час принесло плоди». І згодом додає: «Треба, щоб душа, в якій виросло це дерево, як добрий садівник, **безперервно доглядала за ним**. Бо це дерево живе, і щоб принести плоди життя, повинно бути **доглянуте постійним спогляданням душі, пам'ятаючи, що споглядання – основне заняття досконалої душі**».

Тому хочемо відновити нашу посвяту якомога глибше, щоб жити нею з цією ж глибиною. Хочемо зробити це двома способами:

1. Здійснимо паломництво з усіма членами Чернечої родини, які можуть приєднатися (якщо не фізично, то хоча б духовно) до місць, пов'язаних зі святим Людовіком Марією, щоб просити ласку жити нашою посвятою якомога більш глибоко.

Таким чином ми наслідуємо приклад святого, який наприкінці своїх днів порадив тридцятитрьом каянникам здійснити паломництво до святині в Сомур. І саме тому ми додамо до нашого паломництва ті наміри, які святий Людовік вказав своїм паломникам: 1) просити в Бога добрих місіонерів; 2) досягти дару мудрості для того, щоб пізнати, плекати і практикувати чесноти, і спонукати інших до цього.

Ми хочемо здійснити це паломництво як Чернеча Родина, говорячи Богові разом з святим Людовіком Марією: **«Пам'ятай про Твоє згромадження!»**

Паломництво завершиться врученням парамана, який можуть носити всі члени Чернечої родини на знак посвячення.

2. Діючи як правдиві раби, які прагнуть, щоб їхня Цариця панувала над серцями своїх дітей: готуючись до паломництва, працюватимемо протягом цього року, щоб поширити на цілий світ всіма можливими засобами царювання Ісуса через Марію.

Тепер переходимо до останнього пункту цієї катехизи:

3. Дві поради: як отримати рясні плоди від нашої посвяти.

На завершення, спробую запропонувати вам дві практичні поради («оскільки зовнішні практики допомагають внутрішнім, з яких правдиво складається набоженство»), які, згідно тої ж доктрини святого Людовіка Марії Грін'йон де Монтфорта, мали б забезпечити нам поступ у посвяті та стануть найкращим способом приготування до її відновлення в липні.

Перша порада: «Служняність Святому Духу»

Сам святий Людовік Марія каже, що від нашої слухняності Святому Духу залежатимуть плоди, які отримаємо як слуги Ісуса в Марії. Те, що хоче передати святий – це таємниця, певна *Тайна...* щось, що було виявлено йому святим Духом і що може зрозуміти лише той смиренний, який не буде протистояти Його натхненню:

«Коли б промовляв до умів зарозумілих, учених, зумів би все те, що сказано простими словами, довести на основі Св. Письма і думок Отців Церкви, додаючи незаперечні аргументи... **Позаяк промовляю насамперед до простих і вбогих**, котрі більше сповнені доброю волею і живою вірою, ніж вчені мужі».

Бог прагне «Марію, творіння Своїх рук, об'явити й відкрити в останні часи».

Всецілу відданість Ісусу через Марію досягне тільки той, «кому Дух Христа виявить ту таємницю. Він сам поведе вірну душу до поступу, з чистоти в чистоту, з ласки у ласку, з світла у світло, щоб та дійшла до переісточення в Ісуса Христа, до повноти віку Христового на землі та Його слави в Небї».

Досконалість і довершеність Матері Божої є тайною, і тільки Богу відомо те, що їй було дано, тому знати цю тайну – перевищує наші можливості і тільки Бог може нам її *відкрити*. З цього випливає, що лише натхнення Святого Духа може привести нас до життя з Марією, запропоноване в цій Тайні. Це набоженство є владним засобом, натхненим Богом, для досягнення святості; є Таємницею святості, «секретом ласки»...

Ось чому святий Людовік Марія наполегливо закликає: **«Я хочу сповістити вам таємницю, невідому більшості християнам, навіть вельми побожним».**

Отож, вважаємо за найкращу підготовку до правдивої «маріанізації життя»: **глибоку слухняність, родинність, дружбу зі Святим Духом**, адже від Його натхнень залежить наша впевненість у потужності цього набоженства.

«Душе, призначена для спасіння! Ось тайна, яку відкрив мені Всевишній і яку я не міг знайти в жодній книзі, ні в давній, ні в новій. Довіряю тобі цю тайну Духом Святим».

Практична порада...

Як практичний засіб, може бути корисною ця проста, але чудова порада кардинала Дезіре Мерсьє:

«Відкрию вам секрет святості та блаженства. Якщо щодня, протягом п'яти хвилин, зумієте вгамувати вашу увагу, закрити очі на чутливі речі та затулити вуха від всього земного гуркоту, щоб зосередитися на собі, ввійти в святиню вашої охрещеної душі, яка є храмом Святого Духа, промовляючи до цього Божественного Духа, кажучи:

«О Святий Духу, душе моєї душі, Тебе величаю! Просвіти мене, провадь мене, укріпи мене, втіш мене; скажи мені, що маю робити, направ мене; обіцяю бути слухняним в усьому, що забажаси від мене і прийняти все, що за Твоїм допуском, зі мною станеться: лиш зволь мені пізнати Твою волю».

Якщо так чинитимете, ваше життя проходитиме щасливим, спокійним та сповненим потіх, навіть посеред скорбот, бо матимете Ласку на противагу випробуванням, яка

дасть нам силу все знести та дійти до брами Раю, з вантажем заслуг. Це підпорядкування Святому Духу є таємницею святості».

Друга порада: проіспитувати нашу совість щодо того, як ми живемо посвятою

Повторюючись, вважаємо доречним наголосити ще раз на тих вказівках, які дає нам святий, щоб наша посвята не залишилася безрезультатною:

«Якщо Дух Святий посадив у твоїй душі справжнє Дерево Життя, яким є щире почитання Пресвятої Діви Марії, потрібно щоб ти доглядала за цим деревом так, аби воно у визначений час принесло плоди».

І приходять до висновку:

«Треба, щоб добра душа, як добрий садівник безперервно доглядала за ним. Бо це дерево живе і, щоб принести плоди життя, повинно бути доглянуте постійним спогляданням душі, пам'ятаючи, що споглядання – основне заняття досконалої душі.»

Такі ж переконання висловлене Іваном Павлом II у вищезгаданому свідченні. Для нього *Трактат* – це «одна із тих книг, яку недостатньо просто «прочитати»... пам'ятаю, що довгий час носив її з собою... **прочитував і наново перечитував** деякі уривки»...

Метод іспиту совісті за святим Ігнатієм Лойоли можемо використати аналогічно, щоб перевірити як ми живемо посвятою у материнське рабство любові. Цей метод полягає в тому, щоб «зосередити всю увагу та енергію особи на конкретному вирішальному пункті, через який зростає здатність волі реалізувати кульмінаційні дії у досягненні заданої мети». Якби ми так зосередилися на нашій посвяті, могли б справді задовільнити пораду святого з Монтфорту.

Необхідно завжди мати присутню перед собою марійську посвяту, яку ми склали. Книга «Тайна Пресвятої Богородиці» розпочинається, кажучи, що умова для отримання душею плодів святості – жити нею «щоб стати святою та небесною, бо тайна ця стає великою лише для душі, яка нею користується. Інакше, вона стане для тебе отрутою і осудом за бездіяльність».

Тому, хоча кожен може реалізувати цю умову святого довільним способом, пропонуємо як додаток – «іспит сумління раба любові до Ісуса через Марію» отця Гушпертс, який є великою допомогою та, ймовірно, стане вам у пригоді.

Щоб не залишитися виключно на рівні добрих намірів, пропонуємо провести конкретний «іспит сумління раба любові до Ісуса через Марію» отця Гушпертс, текст якого варто розповсюджувати та можна знайти в інтернеті.

Подаємо деякі частини іспиту.

Іспит совісті щодо практикування досконалого набоженства до Пресвятої Діви Марії, за навчанням святого Людовіка Маїрі Грінйон де Монтфорта.

Повний іспит мали б робити один раз на рік під час духовних вправ, так само, як і відновлення Посвяти, так, як цього бажав де Монтфорт, та під час днів духовної віднови.

Також маємо практикувати його щоденно, іспитуючи ті частини в яких особливо маємо вправлятися.

Можете поділити загальний іспит совісті на частини, щоб іспитувати кожену з них щодня протягом тижня. Ми виділили заголовки на кожен день, щоб спростити спосіб користування.

*Окрім, часу визначеного на іспит совісті, наполегливо рекомендуємо рабам Марії, щоб **часто, наприклад, щогодини, зосередившись в собі**, запитували: «Чи був цієї години справжнім рабом Ісуса через Марію? Мати Божа, чи задоволена Ти цією годиною, яку я щойно прожив?»*

Таким чином, отець Гушпертс розпочинає іспит совісті так, ніби Сама Марія ставить мені запитання, відповідно до обіцянок, які ми зробили в той день, коли цілком присвятили себе Їй.

«Дорогий сину і рабе Пресвятої Діви Марії, ось перед тобою Мати твоя і Наставниця. Вона – та, що проситиме в тебе звіт про досконале Набоженство. Ставши в присутності Бога, щиро відповідай на Її материнські запитання, нічого не приховуючи.

Розпочни з покірного прохання Її про ласку добре розібратися у справах твоєї душі... І щоб ця вправа була корисною та допомогла тобі простувати Господніми стежками.

Починається з запитань Богородиці. Ось, що пропонує отець Гушпертс:

I. Акт посвяти і його наслідки

«Посвячую Вам, як раб, моє тіло і душу, мої добра внутрішні та зовнішні, залишаючи Вам повне право розпоряджатися мною та всім, що мені належить, згідно з Вашою волею».

1. Активна залежність

1. Мій сину: чи відновлював твою посвяту щоденно, прокинувшись зранку, а також часто протягом дня, віддаючи себе Ісусу через Мої руки? Чи робив це **серйозно**, свідомо, з чітким наміром та волею, готовою віддати Мені все, разом з правом володіння над тим, що ти Мені пожертвував?
2. Чи жив у переконанні та зі **звичкою думати**, що всеціло та правдиво належиш Мені? Чи не посягав на Моє право власності, яким передав Мені твоє тіло і душу, чуття та здібності, добра та силу, використовуючи їх всупереч Моїм намірам чи Моїй згоді?
3. Чи, зазвичай, або хоча б, іноді, **просив** протягом дня дозвіл використовувати це тіло, ці чуття, ці здібності, ці добра, які передав Мені?
4. Чи цим **тілом**, яке посвятив мені, послуговувався лише згідно з моїми намірами та бажаннями? Чи насичував його з обережністю та належністю, уникаючи недбалості, не використовуючи і не витрачаючи даремно сил? Чи не догоджав, не задовільняв його вимог та примх? Чи не робив його об'єктом безглуздої та винної марноти, намагаючись привернути увагу інших?

І так, продовжуючи, отець Гуппертс пропонує наступні запитання, які Богородиця ставить нам, відповідно до слів, промовлених під час нашої посвяти Їй назавжди. Нехай ці слова послужать нам як наочний приклад того, наскільки добре вміємо іспитувати нашу совість щодо посвяти, роблячи його наполегливо та витривало.

Висновок

Дорогі брати і сестри:

Так склалося, що ми, разом з усіма християнами, живемо в нелегкий для сповідання віри час. В наші часи є зовсім нелегко витривати у покликанні. Але, прибігаючи під Покров Богородиці як Її раби любові, впевнені, що нас не досягнуть «вогненні стріли лукавого» (Еф. 6,16). Саме тому, не тільки без страху, але сповнені довіри та відваги, борімося, щоб здобути і «опанувати для Ісуса Христа все правдиво людське, навіть у найважчих ситуаціях і у найнесприятливіших умовах».

Єдине, що нас просить святий Людовік Марія – докласти зусиль, щоб жити відповідно до отриманої великої ласки: «Якщо ти таким способом доглядатимеш за Деревом Життя, зрощеним в тобі Духом святим, запевняю тебе, що невдовзі воно буде таким високим, що птахи небесні будуть гніздитися на ньому, і таким досконалим, що в свій час нарешті дасть плоди, тобто улюбленого і найсолодшого Господа нашого Ісуса Христа. Позаяк Він був і буде завжди єдиним Плодом Марії Приснодіви».

Цією обіцянкою, яка, безумовно, не розчарує нас, віддаймо цілковито наше життя Небесній Цариці, і для того, щоб прийняти в наші серця Її Сина, благаймо неустанно, щоб і Вона царювала «в кожній людині, у всій людині і у всіх проявах людини», починаючи з сердець тих, хто вже є Її рабами любові.

Царюй, Маріє!

Царюй, Маріє!

чернеча Родина Воплоченого Слова

Інформація про цей проект: www.regeomaria.org

Переглянути катехизу на: **InstitutoDelVerboEncarnado**

